

Η ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΤΡΕΛΛΑ ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

(Άρθρον του διασήμου Γάλλου φρενολόγου δόκτορος Β. ΠΩΣΕ)

ΦΑΝΤΑΖΕΣΘΕ ότι θα καταλήξω στην τρέλλα; ρωτούσε συχνά ο Γκύντε Μωπασσάν το γιατρό του, δόκτορα Φρέμι... "Αν έχετε αυτή την ιδέα, πρέπει να μου το πείτε... Μεταξύ της τρέλλας και του θανάτου, δεν θα διστάσω καθόλου..." "Έχω κάνει κιόλας την έκλογή μου... Θα προτιμήσω τόν τελευταίο..."

Πραγματικά, ο μεγάλος διηγηματογράφος δεν γελιότανε στα προαισθήματά του. Τόν Δεκέμβριο του 1891 του παρουσιάστηκαν ή πρώτες έκδηλώσεις της παραφροσύνης... Ασθενής πριν από καιρό, ο Μωπασσάν άρχισε να συνέρχεται άνησυχητικά από την γαλήνη στην οποία τόν είχε ρίξει ή άρρώστεια... "Έκοβε βόλτες με νευρικότητα, φλυαρούσε άκατάπαυστα κ' ή άκίνησία του βλέμματός του ήταν τρομακτική."

Μιά νύχτα ο Φραγκίσκος, ο πιστός του υπηρέτης, ξύπνησε ξαφνικά, ακούγοντας πυροβολισμούς μέσα στο σπίτι. "Έτρεξε μ' άγωνία στην κάμαρη του κυρίου του κι' εκεί βρήκε τόν Μωπασσάν ξαπλωμένο με όλη του την ήσυχία σε μιά πολυθρόνα, να ρίχνη πυροβολισμούς στο σκοτάδι με τόν περιστροφό του."

Τήν Πρωτοχρονιά του 1892, ή κατάσταση του χειροτέρευσε: ο φτωχός τρελλός μιλούσε χωρίς είρμό, είχε χάσει τόν νήμα τών ιδεών του και ή νευρικός του έρεθισμός είχε φτάσει στον μεγαλύτερο παροξυσμό του. "Έπειτα θυβίστηκε σ' ένα είδος ληθάργου και τόν ξάπλωσαν στο κρεβάτι του."

"Όταν τήν ίδια νύχτα, ξύπνησε από τόν λήθαργό του αυτόν, ανέκτησε για μιά ώρα τήν πνευματική του διαύγεια και τότε άντελήφθη τήν τραγική του κατάσταση. Από τή στιγμή εκείνη, αποφάσισε να αυτοκτονήση. Πραγματικά δέ έπηρε τόν περιστροφό του και στήριζοντάς το στον κρόταφό του πυροβόλησε."

Μά ή ύπηρετης του Φραγκίσκος, τόν είχε προβλέψει αυτό κ' είχε φροντίσει από πριν ν' άδειάσει τόν όπλο. "Έτσι ή άπειρα αυτή άπέτυχε. Μά σχεδόν άμέσως κατόπιν, ή Μωπασσάν βλέποντας επάνω σ' ένα τραπέζι ένα χαρτοκοπήρα, τόν άρπαξε και θέλησε να κόψη μ' αυτόν τήν άρτηρία τής καρωτίδος. Μά τόν μόνο πού κατάρθρωσε ήταν ν' άνοίξη μιά βαθειά πληγή."

"Άρχισε τότε να ούρλιάζει. Ο Φραγκίσκος έτρεξε άμέσως μαζί με δύο ναύτες τής θαλαμηγού του συγγραφέως «Ο φιλαράκος» και χρειάστηκε να καταβάλουν όλη τους τή δύναμη για να συγκρατήσουν τόν φτωχό τρελλό στο κρεβάτι του, ως τή στιγμή πού έφτασε ή γιατρός και τού έδωσε ένα καταπραυντικό."

Στις 7 Ιανουαρίου τέλος τών μετέφεραν στην κλινική του δόκτορος Μπλάνς, στο Πασσύ, όπου έμεινε δεκαοχτώ μήνες, παλεύοντας μεταξύ τής τρέλλας και του θανάτου...

Μά πώς ή Γκύντε Μωπασσάν κατάντησε τρελλός; Αυτό θα προσπαθήσουμε να έξηγήσουμε τώρα...

* * *

Ο Γκύντε Μωπασσάν είχε ρθή στον κόσμο προικισμένος με μιά υπέροχη υγεία. Κι' όπως όλοι οι υγιείς άνθρωποι, ένοιωθε μιά άπέραντη έπιθυμία να χαρή τή ζωή. Ήταν εύθυμος φίλος στις συντροφίες, όνομαστός γλεντζές και σπόρτσμαν άκούραστος."

Όστόσο τόν έβάραινε ή κληρονομικότης. Ή μητέρα του, μιά γυναίκα μεγάλης άντιλήψεως, ή οποία λάτρευε τή φιλολογία, ήταν νευροπαθής. Ο σύζυγός της, σε μιά έπιστολή του, χρονολογούμενη από τόν 1877, αναφέρει μερικά γεγονότα πού προκαλούν άμφιβολίες για τή διανοητική της ίσορροπία. "Επίσης κι' ή Έρβέ, ή άδελφός του Γκύντε, ήταν κι' αυτός νευροπαθής, και πέθανε από γενική παράλυση. "Όλοι τέλος οι φίλοι του Μωπασσάν συμφωνούν και λένε

ότι κι' αυτός είχε κληρονομήσει τή νευροπάθεια τής μητέρας του. Του άρεσαν ή περιπέτειες κ' ή χαρά του ήταν να πλανιέται έδω κι' εκεί, σύμφωνα με τά γούστα του, άγαπούσε τις φάρσες και ήταν πολύ καυστικός στις κουβέντες του. Κατά τή στιγμή τής πρώτης του μεταλήψεως, κυριεύθηκε από μιά κρίση θρησκευτικής μυστικοπαθείας, μά έπειτα από λίγο καιρό πήγε σ' ένα μοναστήρι κι' άρχισε να κοροϊδεύη τή θρησκεία και τούς λειτουργούς της."

"Έπειτ' από όλα αυτά, έπρεπε να τόν προσέξουν και να τόν υποβάλουν μάλιστα σε θεραπεία κατά τή νεανική του ηλικία. Τίποτε όμως απ' αυτά δεν έγινε..."

"Έπρεπε να ζή ήσυχια και γαλήνια και άντι αυτού, ή Μωπασσάν έκανε τήν πιό άτακτη και πιό τρελλή ζωή πού μπορεί να φαντασθή κανείς."

"Εφθειρε τήν υγεία του με τήν κατάχρησι τών σπόρ και τών ταξιδιών. "Εφθειρε τόν έγκέφαλό του με τήν υπερβολική διανοητική έργασία, γιατί ήθελε να κερδίση πολλά για να ίκανοποιη τις έπιθυμίες του. "Έτσι τά ταξίδια και ή γυναίκες του στοίχισαν ακριβά."

"Η τελευταίες μάλιστα του στοίχισαν ακριβώτερα. Του κάκου ή Φλωμπέρ του συνιστούσε μετριοπάθεια. Ο Μωπασσάν, όχι μόνο δεν τόν άκουγε, αλλά και τόν κοροϊδεύε. Τόν Μωπασσάν δεν τόν τραβούσε προς τις γυναίκες μόνο ή έρωσ, αλλά ένα άκατανίκητο φυλετικό ένστικτο."

"Έτσι σε ηλικία *** εικοσιοχτώ έτων ή Μωπασσάν παραπονιόταν πως ένοιωθε μεγάλη κόπωση. Ο εύρωστος κι' άθλητικός νέος είχε καταρρεύσει πειά και ή εύθυμος γλεντζές είχε γίνει μελαγχολικός και κατηφής. Σάν να μην έφταναν δέ όλ' αυτά, σε ηλικία τριάντα έτων ή Μωπασσάν προσεβλήθη από τόν πιό σοβαρό άφροδισιο νόσημα και σε λίγο καιρό παρουσίαζε όλα τά συμπτώματα τής γενικής παραλύσεως."

"Από τότε, ή καταστροφή πού προκαλούσε ή μόλυνσις, άρχισε να έπέρχεται βαθμιαία. Ο Μωπασσάν κυριεύθηκε από τόν τρόπο τής άρρώστειας και από τόν τρόπο του θανάτου. "Έγινε άπαισιόδοξος. Αυτό φαίνεται άλλωστε και από τά έργα του πού, από τήν έποχή εκείνη, αλλάζουν τόνο και χάνουν κάθε εύθυμη νότα."

Σε ηλικία 39 έτων, ή Μωπασσάν κατάντησε πειά να ζητά τήν ευτυχία στα έρεθιστικά και τά ναρκωτικά. "Άρχισε να ρησιμοποιή αιθέρα, μορφίνη και κοκαΐνη..."

Κι' έπειτα ήρθε ή τρέλλα πού τόν ώδήγησε στην κλινική του δόκτορος Μπλάνς."

Στις 30 Ιανουαρίου 1892, ή δόκτωρ αυτός άντιλαμβάνεται ότι ή φτωχός Γκύντε περιέπεσε σε έντελώς ζωώδη κατάσταση."

Στις 3 Φεβρουαρίου πάλι οι διάσημοι συγγραφείς άδελφοί Γκονκούρ γράφουν στο «Ημερολόγιό» τους:

"Τά νέα από τόν Μωπασσάν είνε πολύ άσχημα. "Έχει τήν έμμονη ιδέα πως είνε... παστό χοιρινό. Ζη σε μιά διαρκή κατάπτωσι πού τήν διαδέχεται ένας τρομερός έρεθισμός. Νομίζει πως τόν κυνηγούν οι γιατροί για να τού κάνουν ενέσεις μορφίνης, τής οποίας ή σταγόνες άνοίγουν τρύπες στον έγκέφαλό του."

Πού και πού ώστόσο, μιά λάμψις διαυγείας περνούσε από τόν έγκέφαλό του και άντιλαμβάνόταν τότε τήν τρομερή του κατάσταση. "Έτσι πέθανε στις 6 Ιουλίου 1893."

* * *

Είνε γεγονός άναμφισβήτητο ότι ή Μωπασσάν έκανε ό,τι μπορούσε για να καταστρέψη τήν υγεία του. Μά αν έξουση στην έποχή μας, άσφαλώς όχι μόνο τόν θάνατο, αλλά και τήν τρέλλα θα μπορούσε να προλάβη."

Δόκτωρ ΒΙΚΤΩΡ ΠΩΣΕ

Ο Γκύντε Μωπασσάν